

Uskonpuhdistuksen muistopäivä Matt. 5:13-16

Evankeliumitekstissä Jeesus vertaa opetuslapsiaan suolaan. "Te olette maan suola." Suola oli entisaikaan tärkeä, koska kylmälaitteita ei ollut. Vain suola esti ruuan pilaantumisen.

Kun Jeesus puhui suolasta, Jeesus tarkoitti, että hänen oppilaidensa elämä ja opetus tuli olla Jumalan sanan mukaista, evankeliumin arvon mukaista elämää. Onhan kristitty omalla elämällään kuin aina avoin lähetyskirje, jota ihmiset lukevat.

Suolana oleminen ei merkitse suolaamista. Se ei ole tuomion julistamista eikä teräviä sanoja. Paavali neuvoo: Puhukaa aina ystävällisesti kuitenkin sananne suolalla höystäen.

Jeesus varoittaa siitä, että suola voi käydä mauttomaksi. Makunsa menettänyt suola ei enää kelpaa enää mihinkään. Ihmiset tallaavat sen jalkoihinsa. Näin tapahtuu silloin, jos Jumalan sanan arvovalta ohitetaan ja Raamattu kielletään uskon ja elämän korkeimpana ohjeena.

Kirkon ja myös yksittäisen kristityn vaarana on, että se mukautuu tähän maailmaan. Että tämän maailman ja Jumalan valtakunnan raja menee umpeen. Apostoli kehottaa: älkää mukautuko tämän maailman menoon, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta.

Päivän lukukappaleessa Paavali opettaa, että usko syntyy kuulemisesta, mutta kuulemisen synnyttää Kristuksen sana. Tarvitaan sananjulistajia, jotka pitävät esillä terveellistä oppia.

Virsi 178 tuo hienosti esille keskeisen sanoman:

"Myös isämme uskoivat ennen
ja kylvivät, leikkasivat.
Me saarnaamme aikojen mennen
kuin isämme saarnasivat
On täyttynyt aika, sen soi Jumala,
on lähellä Kristuksen valtakunta.
Siis kääntykää, nöyrykää parannukseen
ja suostukaa armahdukseen."

Sanoma on sama, joka oli jo Jeesuksella itsellään. Jeesuksen seuraajien tehtävä on jatkaa Jeesuksen työtä. Ylösnoussut Vapahtaja ilmestyi opetuslapsilleen ja sanoi: "Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille."

Jeesus lähetti seuraajansa kylvämään Jumalan sanan siementä. Sitä tulee kylvää kaikkialle, kuin tuhlailleen, välittämättä siitä, näyttääkö maaperä inhimillisin silmin katseltuna otolliselle tai karulle. Jumala on se, joka antaa kasvun.

Päivän evankeliumissa on toinenkin vertauskuva. Jeesus sanoo opetuslapsilleen: Te olette maailman valo. Tuo valo ei ole kuitenkaan opetuslasten omaa valoa. Heidän valonsa on peräisin Jeesukselta, joka oli täynnä armoa ja totuutta.

Jeesus sanoi: ”Minä olen maailman valo. Se joka seuraa minua, ei kulje pimeässä vaan hänellä on elämän valo.” Tuo elämän valo on Pyhän Hengen valoa kristityn sydämessä.

Kristitty on kuin palava kynttilä, jonka liekki valaisee pimeydessä. Kynttilää ei laiteta vakan alle vaan lampunjalkaan. Monta kynttilää yhdessä valaisee paljon. Jeesus sanoo: ei kaupunki voi pysyä kätöksä, jos se on ylhäällä vuorella. Jeesuksen seuraajat erottuvat maailman keskellä. Kutsuva valo loistaa Jumalan seurakunnasta, niin että lopun aikanakin joku etsivä ihminen voisi löytää rauhan sydämelleen.

Jeesuksen sanat suolana ja valona olemisesta saattavat kuulostaa vaativilta. Voi tuntua siltä, etten ole osannut olla valona enkä ole rohjennut uskoani tunnustaa tämän maailman keskellä. Meille omalta puolelta vain syntisille ja erehtyville ihmisille kuuluu lahjana ja armosta Jumalan hyvät lupaukset. Meidän viallisten tähden on Golgatalla annettu viaton uhri.

Jumalan valo loistaa Kristuksen kasvoista evankeliumissa. Saakoon se valo loistaa meidänkin sydämiimme ja omiintuntoihimme puhdistavana ja uudistavana voimana.

Evankeliumitekstimme päättyy kiitollisuuden ajatukseen: ”Jotta ihmiset näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa.” Kun kristityt saavat olla valona ja suolana maailmassa, Jumala saa siitä kunnian ja kiitoksen. Jumala on se, joka vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, niin kuin on hänen hyvä tarkoituksensa.